

KONINKRIJK BELGIË

-----

ADVIES 33.054/1

VAN DE AFDELING WETGEVING  
VAN DE RAAD VAN STATE

-----

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 19 februari 2002 door de Vlaamse minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "betreffende het economisch ondersteuningsbeleid", heeft op 4 april 2002 het volgende advies gegeven :

1. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe een kaderregeling tot stand te brengen waarbinnen door de Vlaamse overheid een vernieuwd economisch ondersteuningsbeleid kan worden gevoerd. De ontworpen regeling somt diverse categorieën van investeringssteun op en omschrijft het toepassingsgebied ervan en de wijze van berekening van de steunintensiteit (hoofdstukken II tot X van het ontwerp). Voorts wordt gerefereerd aan de Europeesrechtelijke reglementering ter zake (hoofdstukken XI en XII) en worden sommige aspecten van de uitbetaling en de terugvordering van de steun geregeld of wordt de regeling daarvan aan de Vlaamse regering opgedragen (hoofdstukken XIII en XIV). Deze laatste dient tevens in een overgangsregeling te voorzien (hoofdstuk XV).

2. In de memorie van toelichting wordt gesteld dat

"het voorliggende decreet (...) tegemoet (wil) komen aan (...) drie fundamentele bedenkingen : nauwe aansluiting bij het Europees referentiekader, maximale transparantie en vereenvoudiging van de regelgeving, toekomstgerichte regelgeving met optimalisatie resp. uitzuivering van het bestaande instrumentarium".

Zoals hierna zal worden aangetoond, is het zeer de vraag of de ontworpen kaderregeling inderdaad van aard is om de aldus omschreven doelstellingen te realiseren.

3. Het valt niet te ontkennen dat de reglementering inzake de economische expansiesteun weinig overzichtelijk is, ermee rekening houdend dat voor een goed begrip ervan niet minder dan drie wetskrachtige teksten dienen te worden

geraadpleegd<sup>(1)</sup>, waarvan sommige bovendien verouderd zijn en de Europese Commissie zich tegen de verdere toepassing ervan zelfs heeft verzet<sup>(2)</sup>.

Er moet evenwel worden vastgesteld dat de ontworpen regeling geen einde maakt aan de toepassing van de voornoemde wetskrachtige teksten, of althans de bepalingen ervan waarvoor het Vlaamse Gewest bevoegd is, doch dat integendeel overeenkomstig artikel 40 van het ontwerp van decreet de wetten van 30 december 1970 en 4 augustus 1978 en het decreet van 15 december 1993 van toepassing blijven "voor aangelegenheden die niet geregeld worden in dit decreet en de uitvoeringsbesluiten".

Een en ander heeft tot gevolg dat het reeds omvangrijke en disparate wetgevende kader inzake economische expansiesteun nog omvangrijker en complexer dreigt te worden wat het Vlaamse Gewest betreft. De bestaande regelgeving wordt immers niet alleen aangevuld met die welke is opgenomen in het om advies voorgelegde ontwerp, die aanvulling gebeurt daarenboven op een wijze die niet bevorderlijk is voor de rechtszekerheid.

Het zal immers voor de bestemming van de norm geen sinecure zijn om uit te maken of in een gegeven geval toepassing dient te worden gemaakt van de steunregeling die in het ontwerp van decreet wordt geregeld, dan wel van die van de wetten van 30 december 1970 en 4 augustus 1978 of van het decreet van 15 december 1993, waarvan in artikel 40 van het ontwerp melding wordt gemaakt. De algemene

---

<sup>(1)</sup> Het gaat om de wet van 30 december 1970 betreffende de economische expansie, die van toepassing is op investeringen die leiden tot een aangroei van de tewerkstelling door middelgrote en grote ondernemingen in een ontwikkelingszone van het Vlaamse Gewest, de wet van 4 augustus 1978 tot economische heroriëntering, die van toepassing is op investeringen op het hele grondgebied van het Vlaamse Gewest door kleine ondernemingen, en het decreet van 15 december 1993 tot bevordering van de economische expansie in het Vlaamse Gewest, dat van toepassing is op investeringen op het hele grondgebied van het Vlaamse Gewest door middelgrote en grote ondernemingen die niet vallen onder de toepassing van de genoemde wet van 30 december 1970.

<sup>(2)</sup> Bij beschikking van 20 juni 2001 heeft de Europese Commissie zich uitgesproken tegen een verdere toepassing van de bepalingen van de wet van 30 december 1970 die de horizontale steun betreffen. In de memorie van toelichting wordt tevens vermeld dat de Europese Commissie van oordeel is dat ook de gewestbepalingen van de wet van 30 december 1970 tegen eind 2003 vervangen moeten worden.

bewoordingen waarin veel artikelen van het ontwerp van decreet zijn gesteld en de veelal ruime delegaties van bevoegdheid die erin aan de Vlaamse regering worden verleend, zullen het ongetwijfeld ten eerste bemoeilijken om met de vereiste rechtszekerheid te kunnen vaststellen of een bepaalde aangelegenheid al dan niet onder de toepassing van de ontworpen regeling, dan wel onder die van de in artikel 40 vermelde economische expansieregelen valt.

De stellers van het ontwerp doen er goed aan na te gaan of zij met de ontworpen regeling effectief de vereenvoudiging en de transparantie bevorderen waarop zij zich in de memorie van toelichting blijkbaar beroepen.

4. Het ontwerp van decreet is geconcipieerd als een kaderregeling, wat wordt veruitwendigd door de talrijke en veelal ruime delegaties aan de Vlaamse regering. Een aantal van de betrokken delegatiebepalingen is evenwel te algemeen of te onduidelijk geformuleerd opdat ze - zelfs in een kaderdecreet - ongewijzigd zouden kunnen worden gehandhaafd. De betrokken bepalingen zouden ofwel preciezer de bevoegdheden moeten omschrijven die worden gedelegeerd, of zouden moeten worden aangevuld met de vermelding van de voorwaarden waaronder de Vlaamse regering de aldus gedelegeerde bevoegdheden kan uitoefenen. In ieder geval mag de decreetgever geen onduidelijkheid laten bestaan omtrent zijn bedoeling om de Vlaamse regering al dan niet bepaalde bevoegdheden te verlenen.

Kunnen om de voormelde redenen niet ongewijzigd in het ontwerp van decreet worden behouden :

- artikel 2 : uit de redactie van die bepaling zou kunnen worden afgeleid dat erin niet enkel de doelstelling van de ontworpen regeling wordt beschreven, doch dat erin tevens aan de Vlaamse regering de bevoegdheid wordt gegeven om in vormen van steunverlening te voorzien waarvan niet met zoveel woorden in de tekst van het ontwerp van decreet melding wordt gemaakt. Dergelijke bevoegdheidsdelegatie, die een onmiddellijk gevolg zou hebben voor het toepassingsgebied van de ontworpen regeling, zou niet toelaatbaar zijn. Het ware daarom beter indien, ter wille van de duidelijkheid, in artikel 2 van het ontwerp zou worden geschreven : "De Vlaamse regering kan met betrekking tot de in dit decreet vermelde vormen van steun en met inachtneming van de in dit decreet bepaalde regels, steun verlenen aan ...";

- artikel 3, 5° : in deze bepaling wordt het begrip "steun" gedefinieerd, doch wordt tevens aan de Vlaamse regering de bevoegdheid gegeven om "nieuwe vormen" van steun toe te voegen aan de vormen die worden opgesomd in artikel 3, 5°, van het ontwerp. Dergelijke delegatie betreft evenwel een essentieel onderdeel van het ontwerp dat door de decreetgever zelf dient te worden geregeld. De tweede zin van artikel 3, 5°, dient derhalve te worden geschrapt <sup>(3)</sup>;
- artikel 9 : deze bepaling beoogt de steunverlening ten aanzien van grote en kleine en middelgrote ondernemingen en verleent de bevoegdheid daartoe aan de Vlaamse regering, die daarbij de voorwaarden vermeld in het ontwerp en in de latere uitvoeringsbesluiten dient in acht te nemen. Behoudens voorwaarden inzake de steunintensiteit, worden in het ontwerp van decreet evenwel geen andere voorwaarden vermeld die de Vlaamse regering bij het verlenen van de betrokken steun dient na te leven. Zoals in de memorie van toelichting wordt verduidelijkt, houdt artikel 9 van het ontwerp in dat, gelet op de praktische werkbaarheid van het nieuwe economische ondersteuningsbeleid, de Vlaamse regering wordt belast met de (nadere) regeling van de betrokken vorm van steunverlening en dat zij daarbij enkel rekening dient te houden met de door de decreetgever vastgestelde maximale steunintensiteiten. Ook dergelijke delegatie van bevoegdheid, die erop neerkomt dat de decreetgever het aan de Vlaamse regering overlaat om de essentiële beleidsregels inzake de betrokken vorm van steunverlening vast te stellen, is te ruim; de decreetgever dient zelf in de minimale voorwaarden voor het ter zake te voeren beleid van steunverlening te voorzien;
- artikelen 17 tot 19 en 25 tot 27 : de vaststelling van de voorwaarden en de intensiteit van de betrokken steun wordt nagenoeg volledig aan de Vlaamse regering overgelaten, zodat ook deze delegaties te ruim zijn;
- artikel 33 : dit artikel verleent aan de Vlaamse regering de bevoegdheid om steun te verlenen aan ondernemingen waarvan de economische bedrijvigheid ernstig getroffen wordt door "een openbare ramp of crisis" die door een besluit van de Vlaamse regering als dusdanig worden erkend. De Vlaamse regering wordt bovendien opgedragen de voorwaarden en "de hoogte van de steun" te bepalen.

---

<sup>(3)</sup> In subsidiaire orde mag trouwens worden opgemerkt dat dergelijke delegatiebepaling niet thuishoort in een definitie.

Deze bepaling komt erop neer dat de decreetgever enkel in het principe van een bepaalde categorie van steun voorziet en het voor het overige aan de Vlaamse regering overlaat om de beoogde steunregeling volledig uit te werken. Wil dergelijke delegatiebepaling toelaatbaar zijn, dan zou op zijn minst door de decreetgever een voldoende nauwkeurige omschrijving moeten worden gegeven van de begrippen "openbare ramp" en "crisis" en zouden in het ontwerp van decreet de basisvoorwaarden moeten worden vermeld waaronder de steun kan worden verleend.

5. Een andere doelstelling van de ontworpen regeling bestaat erin de expansiewetgeving beter en blijvend inpasbaar te maken in de Europese reglementering. De stellers van het ontwerp stemmen daartoe de redactie van diverse artikelen ervan af op de formulering van sommige Europeesrechtelijke teksten en hernemen geheel of gedeeltelijk bepalingen daarvan.

Dergelijke handelwijze kan enkel toelaatbaar worden geacht in de mate dat de overgenomen Europeesrechtelijke teksten uit hun aard niet reeds verbindend zijn voor de lidstaten. Zo kunnen bijvoorbeeld bepalingen uit de communautaire kaderregeling inzake staatssteun ten behoeve van het milieu (2001/C 37/03) in het interne recht geheel of gedeeltelijk worden overgenomen (zie bijvoorbeeld artikel 7 van het ontwerp), doch mogen geen artikelen van EG-verordeningen worden overgenomen. Nochtans herhalen verscheidene artikelen van het ontwerp wat reeds in EG-verordeningen wordt bepaald. Sommige artikelen van het ontwerp nemen bepalingen van EG-verordeningen niet woordelijk over en wijken daarvan zelfs op bepaalde punten af.

Alvorens in dat verband een aantal voorbeelden te geven, dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 249, tweede lid, van het EG-Verdrag, de verordening een algemene strekking heeft, dat ze verbindend is in al haar onderdelen en dat ze rechtstreeks toepasselijk is in elke lidstaat. Anders dan wat voor EG-richtlijnen het geval is, behoeven EG-verordeningen in beginsel dus geen internrechtelijke maatregel opdat ze

bindend zouden zijn in de lidstaten <sup>(4)</sup>, laat staan dat de bepalingen ervan zouden moeten worden overgenomen in een internrechtelijke tekst opdat ervan toepassing zou kunnen worden gemaakt.

Het staat evenmin aan de internrechtelijke overheid van EG-verordeningen af te wijken door bepalingen ervan in gewijzigde vorm over te nemen of EG-verordeningen al dan niet van toepassing te maken op bepaalde aangelegenheden, aangezien de toepasselijkheid ervan rechtstreeks uit de verordeningen zelf voortvloeit en op die wijze onduidelijkheid wordt geschapen omtrent de plaats die de overgenomen of van toepassing verklaarde bepalingen in de hiërarchie van de rechtsnormen innemen <sup>(5)</sup>.

Indien derhalve de stellers van het ontwerp beogen te refereren aan de betrokken verordeningen, doen ze dat beter in één enkel artikel waarin wordt bepaald dat de in het ontwerp vermelde steun die is welke wordt bedoeld en geregeld in de desbetreffende EG-verordeningen. Op die manier wordt dan tevens voldaan aan bepalingen van EG-verordeningen die voorschrijven dat in de interne regelgeving dient te worden verwezen naar de verordening <sup>(6)</sup>.

---

<sup>(4)</sup> Afgezien van een eventuele aanpassing van de vorm aan het interne recht wordt aangenomen dat een EG-verordening slechts op twee punten tot bijkomende internrechtelijke regels aanleiding kan geven, namelijk wanneer in de verordening aan de lidstaat de verplichting wordt opgelegd de internrechtelijke overheid aan te wijzen die met de uitvoering van de in de verordening omschreven opdracht wordt belast en wanneer er behoefte bestaat om de niet-naleving van de voorschriften van de verordening strafbaar te stellen. De ontworpen regeling valt, wat het aan de orde zijnde rechtspunt betreft, niet in één van deze hypothesen in te passen.

<sup>(5)</sup> Als gevolg van het overnemen in het interne recht van sommige bepalingen van EG-verordeningen zou daarenboven de (uiteraard verkeerde) indruk kunnen worden gewekt dat de niet-overgenomen bepalingen niet van toepassing zijn.

<sup>(6)</sup> Dat is b.v. het geval voor de ook voor het om advies voorgelegde ontwerp relevante verordening (EG) nr. 68/2001 van de Commissie van 12 januari 2001 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het EG-Verdrag op opleidingssteun (zie met name artikel 3 van de verordening).

Hoe dan ook dient de redactie van diverse artikelen van het ontwerp in het licht van wat voorafgaat te worden aangepast of dienen die artikelen of onderdelen ervan te vervallen.

Zo wordt in artikel 3, 2° tot 4°, van het ontwerp een omschrijving gegeven van de begrippen "kleine ondernemingen", "middelgrote ondernemingen" en "grote ondernemingen", begrippen die blijkens de memorie van toelichting nader zullen worden "toegelicht" in een besluit van de Vlaamse regering. Gelijkaardige definities gelden evenwel reeds met toepassing van bijlage I van zowel de verordening (EG) nr. 68/2001 van de Commissie van 12 januari 2001 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het EG-Verdrag op opleidingssteun, als de verordening (EG) nr. 70/2001 van de Commissie van 12 januari 2001 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het EG-Verdrag op staatssteun voor kleine en middelgrote ondernemingen. De betrokken omschrijvingen hoeven derhalve niet te worden herhaald in het ontwerp, laat staan dat de Vlaamse regering kan worden geacht bevoegd te zijn om de desbetreffende verordeningsbepalingen "toe te lichten".

In de genoemde verordeningen wordt telkens ook een omschrijving gegeven van het begrip "steun", in welk verband dan wordt gerefereerd aan de "criteria van artikel 87, lid 1, van het Verdrag". De definitie die in artikel 3, 5°, van het ontwerp van dat begrip wordt gegeven, verschilt daar evenwel van. Hetzelfde geldt voor de omschrijving die in artikel 3, 6°, van het ontwerp van het begrip "steunintensiteit" wordt gegeven en waarin bijvoorbeeld het onderscheid niet valt te onderkennen tussen "brutosteunintensiteit" en "nettosteunintensiteit", dat wordt gemaakt in artikel 2, e) en f), van de verordening (EG) nr. 70/2001.

Zoals uit de memorie van toelichting af te leiden valt, wordt in artikel 6 van het ontwerp aangesloten bij de "voorwaarde (...) vermeld in de verordening nr. 70/2001", waarvan de bewoordingen worden overgenomen. Blijkbaar wordt daarbij gedoeld op de omschrijving die in artikel 2, c), van de laatstgenoemde verordening wordt gegeven van het begrip "investering in materiële activa", waarin evenwel de term "vestiging" voorkomt, welke term een juridisch verschillende inhoud heeft dan de term "onderneming" die in artikel 6 van het ontwerp wordt gebruikt. Tenzij het de bedoeling van de stellers van het ontwerp zou zijn om in een strengere regeling te voorzien dan die welke voortvloeit uit de desbetreffende verordening, zou van dergelijke afwijkende terminologie moeten worden afgezien.

Ook een vergelijking van de artikelen 9 tot 11 van het ontwerp met de artikelen 2 en 4 van de verordening (EG) nr. 70/2001 toont aan dat van deze laatste bepalingen bij herhaling wordt afgeweken. Dezelfde opmerking geldt voor de artikelen 17 en 18 van het ontwerp, vergeleken met artikel 5 van dezelfde verordening (EG) nr. 70/2001. Zo wordt in artikel 18, § 2, eerste lid, van het ontwerp de Vlaamse regering opgedragen de in aanmerking te nemen kosten van advies en studie te bepalen, welke kosten evenwel in artikel 5 van de laatstgenoemde verordening worden omschreven.

Artikel 21 van het ontwerp somt de categorieën van werknemers op die door de Vlaamse regering met het oog op de opleidingssteun als "benadeelde werknemers" in aanmerking kunnen worden genomen. In artikel 2, g), van de verordening (EG) nr. 68/2001 wordt evenwel een opsomming van categorieën van werknemers gegeven die onder het begrip "benadeelde werknemer" vallen, zodat niet goed valt in te zien welke ter zake nog de bevoegdheid van de decreetgever, laat staan van de Vlaamse regering is om te bepalen welke werknemers als "benadeelde werknemer" moeten worden beschouwd.

Artikel 35 van het ontwerp herneemt een gedeelte van wat reeds wordt bepaald in artikel 2 van de verordening (EG) nr. 68/2001 van de Commissie van 12 januari 2001 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het EG-Verdrag op de minimis-steun. Ook in dat verband moet worden opgemerkt dat het geen aanbeveling verdient een gedeelte van een bepaling van een EG-verordening over te nemen die, in haar geheel, reeds verbindend is.

Artikel 36 van het ontwerp bepaalt dat de steun aan ondernemingen wordt toegekend "onverminderd de strengere Europese reglementering". Indien de stellers van het ontwerp met deze bepaling een specifieke bedoeling zouden hebben - wat de memorie van toelichting lijkt te impliceren - zou die bedoeling duidelijker tot uitdrukking moeten worden gebracht in de tekst van het ontwerp. In ieder geval is het zo dat, in zoverre in artikel 36 wordt gedoeld op reeds voor de lidstaten verbindende regels, dat artikel een evidentie verwoordt en dus overbodig is.

Uit wat voorafgaat volgt dat, in de mate dat het ontwerp aangelegenheden betreft die al het voorwerp zijn van een regeling in één van de voornoemde EG-verordeningen, de redactie ervan grondig dient te worden aangepast. In plaats van te opteren voor het al dan niet woordelijk overnemen van bepalingen van de betrokken verordeningen of gedeelten ervan, zou - zoals reeds is gesuggereerd - beter worden volstaan met een adequate verwijzing naar die verordeningen die - het zij benadrukt - hoe dan ook reeds verbindend zijn in de interne rechtsorde.

De bepalingen van het ontwerp die niet een aangelegenheid betreffen die het voorwerp is van een EG-verordening kunnen in voorkomend geval, en onder voorbehoud van de overige opmerkingen in dit advies betreffende onder meer de toelaatbaarheid van de delegaties aan de Vlaamse regering, als zodanig worden gehandhaafd in het ontwerp. Gebeurlijk zullen bepalingen van het ontwerp die een aangelegenheid betreffen die deels niet en deels wel het voorwerp is van een EG-verordening, in hun toepassingsgebied moeten worden beperkt. Dat laatste is het geval voor de bepalingen van hoofdstuk II van het ontwerp ("Investeringssteun voor ondernemingen").

Het hoeft geen betoog dat een en ander een grondige herwerking van de tekst van het om advies voorgelegde ontwerp van decreet impliceert.

6. In de memorie van toelichting wordt er met betrekking tot diverse artikelen van het ontwerp op gewezen dat erin bepalingen worden opgenomen van inzonderheid de communautaire kaderregeling inzake staatssteun ten behoeve van het milieu (2001/C 37/03).

Anders dan wat het geval is bij EG-verordeningen, bestaat er in beginsel geen juridisch bezwaar tegen dat bepalingen van een communautaire kaderregeling in het interne recht worden overgenomen. Niettemin moet worden vermeden dat in het interne recht met zoveel woorden wordt gerefereerd aan de bedoeling om aan te sluiten bij dergelijke kaderregeling, terwijl bepaalde onderdelen van deze laatste al dan niet doelbewust worden weggelaten in het interne recht. In dat geval dreigt immers onzekerheid te ontstaan omtrent de precieze bedoeling van de stellers van het ontwerp. Teneinde dat te voorkomen zouden deze laatsten tevens uitdrukkelijk melding moeten maken van hun eventuele bedoeling om bepaalde onderdelen of aspecten van de kaderregeling niet over te nemen.

Zo kan men zich afvragen in welke mate de stellers van het ontwerp bij de redactie van artikel 7 effectief de bedoeling hebben aan te sluiten bij de redactie van onderdeel 36 van de communautaire kaderregeling 2001/C 37/03, er mede rekening mee houdend dat het niet de investeringen zijn die moeten worden geëxploiteerd, doch wel de activa die met behulp van deze investeringen worden verworven.

De memorie van toelichting doet ervan blijken dat in artikel 12 een aantal definities voorkomen die werden overgenomen uit de communautaire kaderregeling 2001/C 37/03. Vraag is dan of de stellers van het ontwerp, wat de omschrijving van het begrip "hernieuwbare energiebronnen" in artikel 12, 4°, betreft, willen afwijken van de overeenstemmende omschrijving van dat begrip in onderdeel 6 van de genoemde communautaire kaderregeling.

Ook met betrekking tot de artikelen 15 en 16 van het ontwerp wordt in de memorie van toelichting verwezen naar onder meer de communautaire kaderregeling 2001/C 37/03. Het is dan ook de vraag of, in de mate dat in de in artikel 16 (niet : artikel 16, § 1) opgenomen tabel van maximumsteunpercentages wordt afgeweken van de betrokken kaderregeling, zulks effectief de bedoeling is <sup>(7)</sup>.

7. Met betrekking tot de artikelen 37 en 38 van het ontwerp, dient het bepaalde in artikel 71, § 1, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten in herinnering te worden gebracht. Luidens die bijzondere wetsebepaling zijn, tot de inwerkingtreding van de wet bedoeld in artikel 50, § 2, van de voornoemde bijzondere wet, de vigerende bepalingen betreffende de organisatie van de controle van het Rekenhof en de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies, evenals de bepalingen inzake de Rijkscomptabiliteit van overeenkomstige toepassing op de gemeenschappen en de gewesten, onverminderd hetgeen in artikel 71, § 2, is gesteld omtrent artikel 32bis van de wet van 28 juni 1963 tot wijziging en aanvulling van de wetten op de Rijkscomptabiliteit.

-----

---

<sup>(7)</sup> Ter wille van de leesbaarheid van het ontwerp zou de betrokken tabel trouwens beter in een bijlage bij het ontwerp worden opgenomen. In artikel 16 van het ontwerp kan dan worden volstaan met een verwijzing naar de in bijlage gevoegde tabel.

De kamer was samengesteld uit

|          |                           |                                       |
|----------|---------------------------|---------------------------------------|
| de Heren | M. VAN DAMME,             | kamervoorzitter,                      |
|          | J. BAERT,<br>J. SMETS,    | staatsraden,                          |
|          | G. SCHRANS,<br>A. SPRUYT, | assessoren van de afdeling wetgeving, |
| Mevrouw  | A.-M. GOOSSENS,           | toegevoegd griffier.                  |

Het verslag werd uitgebracht door de H. P. DEPUYDT, eerste auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. L. VAN CALENBERGH, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A.-M. GOOSSENS

M. VAN DAMME